

ผลของวิธีการเสนอให้เรียนและระดับความหมายของคำที่มีต่อการเรียนรู้คำของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้เขียน นายวีระ พันธุ์อำไพ
สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษา
ปีการศึกษา 2530

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของวิธีเสนอให้เรียนและระดับความหมายของคำที่มีต่อการเรียนรู้คำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศึกษาวิธีการร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง ศึกษาจำนวนคำที่เรียนรู้ในแต่ละครั้ง การเรียน และเพื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องระหว่างการเรียนรู้คำและการพยากรณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ปีการศึกษา 2529 จำนวน 128 คน ทำการทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล และแต่ละคนเข้ารับการทดลองเพียงครั้งเดียว ทดสอบโดยการอ่านออกเสียงคำแต่ละคำ ให้คะแนนจากครั้งการเรียนละ 1 คะแนน โดยนับจากครั้งการเรียนแรกถึงครั้งการเรียนสุดท้ายที่จะอ่านถูกต้อง 3 ครั้ง การเรียนติดต่อกัน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบแฟคตอเรียลสุ่มสมบูรณ์ 2×2 (ระดับความหมายของคำ \times วิธีเสนอให้เรียน) ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนกลุ่มที่เรียนคำที่มีความหมายระดับขั้นต้นใช้จำนวนครั้งการเรียนน้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนคำที่มีความหมายระดับลึก
2. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการแสดงให้เรียนครั้งละหนึ่งคำใช้จำนวนครั้งการเรียนน้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการเสนอให้เรียนทั้งหมดในครั้งเดียว
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความหมายของคำกับวิธีเสนอให้เรียน นั่นคือ การเรียนอ่านคำที่มีความหมายต่างระดับไม่ได้ขึ้นอยู่กับวิธีเสนอให้เรียน